

Victoria Poleva
Wasył Barwiński
Bartosz Kowalski-Banasewicz
Zoltan Almaszi

Lwowski Sekstet Fortepianowy

VICTORIA POLEVA (ur. 1962)

1 **Kwintet fortepianowy *Simurgh*** (2000/2010) 17:32

WASYL BARWIŃSKI (1888–1963)

Sekstet fortepianowy *Wariacje c-moll* (1915)

2 **Temat - *Andante*** (*quasi Larghetto*) 1:20

3 **Wariacja I – *L'istesso tempo*** 1:42

4 **Wariacja II – *Scherzo*** 1:56

5 **Wariacja III – *Pieśń lirnika*** 3:27

6 **Wariacja IV – *Allegro moderato ma energico*** 2:05

7 **Wariacja V – *Dumka*** 3:39

8 **Wariacja VI – *Kotomyjka*** 3:46

BARTOSZ KOWALSKI-BANASEWICZ (ur. 1977)

Kwintet fortepianowy *Prisma* (2014)

9 **I. *Tajemnice*** 8:50

10 **II. *Pamięci*** 4:15

11 **III. *Ucieczka*** 4:42

ZOLTAN ALMASZI (ur. 1975)

Sekstet fortepianowy *Przygody Chrysti* (2024 - prawykonanie)

12 **I. *Wstęp*** 1:59

13 **II. „*Chrystia, Chrystia...*”** 3:36

14 **III. *Czas ucieka*** 1:40

15 **IV. *Miasto*** 2:54

16 **V. *Taniec*** 2:20

17 **VI. *Nieszczęśliwa historia*** 1:14

18 **VII. *Epilog*** 2:37

TT: 69:51

Lwowski Sekstet Fortepianowy

Marta Semczyszyn – skrzypce
Wiktoria Tytarenko – skrzypce
Lubow Wojtowycz – altówka
Olga Szutko – wiolonczela
Iwan Łychowyd – kontrabas
Natalia Rewakowicz – fortepian

Fot. Marina Fedikova

VICTORIA POLEVA (ur. 1962) urodziła się w rodzinie muzyków – jej dziadek był znanym śpiewakiem, a ojciec kompozytorem. Kompozycję studiowała u Iwana Karabycia i Lewka Kołoduba w Kijowskim Konserwatorium Muzycznym (1984–1995). W latach 1990–2005 była także wykładowcą tej uczelni na Wydziale Kompozycji i na Wydziale Informatyki Muzycznej. Od 2005 roku niezależną kompozytorką. W swoich wczesnych utworach, m.in. w balecie *Gagaku*, *Transforma* na orkiestrę symfoniczną, *Anthem* na orkiestrę kameralną i innych, Poleva przyjęła estetykę awangardową i polistylistyczną. Od końca lat 90. coraz bardziej pociągały ją

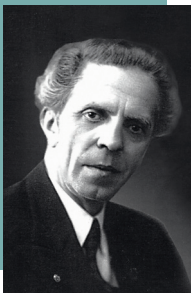
tematy duchowe i prostota, wypracowując styl określany przez europejskich krytyków jako „święty minimalizm”. Poleva komponuje muzykę orkiestrową, chóralną, wokalną i kameralną, często posługując się tekstami sakralnymi. Otrzymywała zamówienia od czołowych międzynarodowych wykonawców muzyki współczesnej, m.in. Gidona Kremera i Kronos Quartet. W 2009 roku jej *Oda do radości* (na solistów, chór mieszany i orkiestrę symfoniczną) została wykonana podczas międzynarodowego koncertu upamiętniającego upadek muru berlińskiego. Utwory Polewej były wykonywane m.in. na Beethovenfest w Bonn, Chamber Music Connects the World (Kronberg, Niemcy), Dresdner Musikfestspiele, Philharmonie Berlin, Köln Philharmonie, Theatre de Chatelet w Paryżu, Rudolfinum-Dvorak Hall w Pradze, Auditorio Nacional de España w Madrycie, George Weston Recital Hall w Toronto, Italian Academy w Nowym Jorku, Yerba Buena Theatre w San Francisco, Oriental Art Center w w Szanghaju, Seoul Art Center, Esplanade Concert Hall w Singapurze oraz na festiwalach nowej muzyki

w Ukrainie, Szwecji, Finlandii, Szwajcarii, Włoszech, Polsce, Zjednoczonych Emiratach Arabskich, Peru i Chile.

Simurgh

„Simurgh” to wieloznaczny symbol syntezy różnych zasad. Dosłownie „wierzchołek” „ptak ze szczytu góry”, które jest stworzeniem z mitologii irańskiej, król wszystkich ptaków. Polimorf, stworzenie, które jednoczy różne natury (wierzone, że Simurgh wygląda jak ogromny sokół z piersią kobiety lub jak drapieżny ptak o rysach lwa lub psa). Simurgh to widmo, nikt nie może go zobaczyć. W języku poezji wyrażenie „zobaczyć Simurgha” oznacza spełnienie niemożliwego marzenia. Na koncepcję dzieła wpłynął wiersz sufickiego poety Farida ad-Dina Attara „Rozmowa ptaków” (Manteq al-Tayr, XIII wiek), w którym Simurgh jest alegorią istoty wiedzy, symbol Twórcy i Stworzenia. Pióro Simurgha – idea jedności swobodnego lotu pióra i oddechu, który je podtrzymuje (mowa ludzka, śpiew ptaków, śpiew ludzki). „Podróż za lecącym piórkim” – szukanie Simurgha (czyli jedności Twórcy i Stworzenia). Simurgh jako analog Feniksa. Przewidując śmierć, pali się we własnym gnieździe i z popiołów pojawia się ognisty ptak. W świecie chrześcijańskim feniks oznacza triumf życia wiecznego, zmartwychwstanie, wiarę, jest symbolem Chrystusa. We wczesnym chrześcijaństwie feniks był stale spotykany na płytach pogrzebowych w znaczeniu zwycięstwa nad śmiercią, zmartwychwstania. Materiał muzyczny kwintetu ma ukryty wewnętrzny tekst, który sięga do prawosławnej praktyki modlitewnej. Prawykonanie utworu odbyło się w 2000 roku w Kijowie.

Victoria Poleva

WASYŁ BARWIŃSKI (1888–1963) to jedna z najbardziej ważnych i wpływowych postaci w muzyce Zachodniej Ukrainy I połowy XX wieku – był kompozytorem, pianistą, dyrygentem, muzykologiem, pedagogiem i krytykiem muzycznym. Urodził się 20 lutego 1888 roku w Tarnopolu. Edukację muzyczną pobierał w Konserwatorium Lwowskim działającym przy Galicyjskim Towarzystwie Muzycznym ucząc się gry na fortepianie u Vilema Kurza. Od 1907 roku kontynuował naukę w Pradze studiując kompozycję u Vitezslava Nowaka i fortepian u Jakuba Holfelda, a na Uniwersytecie Praskim filozofię. Po ukończeniu studiów w 1915 roku Barwiński wrócił do

Lwowa i objął stanowisko dyrektora w Instytucie Muzycznym im. Łysenki. Wykładał tam fortepian, teorię muzyki, kompozycję, kształcąc całą generację profesjonalnych muzyków. Podczas jego dyrektorowania do 1939 roku Instytut urósł do rangi ważnej muzycznej uczelni w Galicji Wschodniej. Od stycznia 1940 roku rozpoczął pracę jako rektor i profesor Lwowskiego Konserwatorium oraz jako prezes Lwowskiego Oddziału Związku Kompozytorów Radzieckich Ukrainy. W 1948 roku został aresztowany i osadzony przez władze radzieckie na 10 lat w obozie koncentracyjnym w Mordowii. Podstawą dla tego aresztu był prowokacyjny zarzut powiązania kompozytora z antyradzieckim podziemiem. Został on też zmuszony do podpisania zgody na zniszczenie swoich utworów, które następnie spalono na podwórzu konserwatorium. Do Lwowa wrócił w 1958 roku. W tym okresie starał się odtworzyć z pamięci zniszczone w czasie aresztowania kompozycje. Pewna ich ilość przetrwała dzięki wydaniu przez Universal Edition przed II Wojną Światową. Kompozytor zmarł we Lwowie 9 czerwca 1963 roku.

W 1964 roku nastąpiła jego oficjalna rehabilitacja, co pozwoliło na sporadyczne wydawanie jego niektórych utworów przez Radzieckie Wydawnictwo Muzyczne.

Wariacje na temat własny – Sekstet fortepianowy Wasyla Barwińskiego

Kameralistyka instrumentalna była bardzo ważną dziedziną twórczości Wasyla Barwińskiego, to w niej często nawiązywał do folkloru ukraińskiego. Nie zamieszczał jednak cytatów, lecz inspirując się ludową tradycją, komponował oryginalne utwory, które poprzez melo-rytmiczne zwroty, typowe dla tej muzyki, sprawiają wrażenie mocnego osadzenia w ukraińskiej tradycji ludowej. Sekstet na dwoje skrzypiec, altówkę, wiolonczelę, kontrabas i fortepian Wasyl Barwiński komponował w latach 1914–1915 w Pradze – mieście swoich kompozytorskich studiów u Vítěslava Nováka. Propozycję napisania utworu otrzymał od Lwowskiego Towarzystwa Muzycznego im. Mykoły Łysenki. Premiera dzieła miała się odbyć podczas uroczystości otwarcia nowego budynku tego Towarzystwa jesienią 1914 roku. Plany te jednak pokrzyżowała I wojna światowa – obiekt został oddany do użytku dopiero w czerwcu 1916 roku, wtedy także miało miejsce prawykonanie. Sekstet fortepianowy Wasyla Barwińskiego – pierwszy ukraiński utwór kameralny na taki skład – to cykl wariacji na temat własny zdedykowany pamięci Mykoły Łysenki. Składa się z tematu i sześciu wariacji różniących się charakterem, tempem i metrum. Podtytuł Wariacji III to Pieśń lirnika, którą kompozytor oparł na ludowej lirycznej tradycji, poznanej w okolicy Mykufyczyna na Huculszczyźnie. Dumkę – Wariację V – kompozytor zdedykował pamięci swojej matki. Ostatnia część cyklu – Wariacja VI, stanowiąca jego finał w tempie Allegro vivace ma charakter i formę huculskiego tańca kołomyjki. Gdy w 1948 roku Wasyl Barwiński został skazany przez ustanawiające swój nowy porządek w Ukrainie Zachodniej władze sowieckie na 10 lat łagru,

większość jego utworów została zniszczona. Los ten spotkał także Sekstet fortepianowy, który istniał jedynie w formie rękopisu. Kompozytor po powrocie z więzienia podjął się odtworzenia utworu z pamięci i doprowadził go prawie do samego końca. Ukończył Sekstet po śmierci kompozytora Stanisław Ludkewycz, dopisując jedynie ostatnich 30 taktów. Wasyl Barwiński został oficjalnie (pośmiertnie) rehabilitowany w 1964 roku. Z inicjatywy Ludkewycza w 1971 roku wydano kilka utworów kameralnych Barwińskiego, w tym Sekstet fortepianowy.

Natalia Rewakowicz

Dr. Anna Podgórska

BARTOSZ KOWALSKI-BANASEWICZ (ur. 1977 r.) Kompozytor, multiinstrumentalista, aranżer, improwizator, doktor habilitowany sztuk muzycznych. Wykłada na Uniwersytecie Muzycznym Fryderyka Chopina, który ukończył z wyróżnieniem, oraz w Akademii Muzycznej im. G. i K. Bacewiczów w Łodzi (kompozycja muzyki filmowej). Jest również absolwentem Podyplomowych Studiów Muzyki Filmowej, Komputerowej i Audiowizualnej Łódzkiej akademii, gdzie studiował pod kierunkiem m.in. Krzysztofa Knittla, Krzesimira Dębskiego, Zygmunta Koniecznego i Macieja Zielińskiego. Zdobył nagrody w dwudziestu trzech konkursach kompozytorskich

(m.in. w Międzynarodowym Konkursie Kompozytorskim im. Kazimierza Serockiego, Konkursie Kompozytorskim im. Grzegorza Fitelberga, Konkursie Młodych Kompozytorów im. Tadeusza Bairda – trzykrotnie, konkursie Musica Sacra – sześciokrotnie oraz nagrodę główną w I Międzynarodowym Konkursie Kompozytorskim „Arboretum” przyznaną

przez Krzysztofa Pendereckiego). Jest stypendystą Ministra Kultury i Sztuki (1997, 2006) oraz Funduszu Popierania Twórczości Stowarzyszenia Autorów ZAiKS (2005). W sezonie 2012/2013 był kompozytorem-rezydentem Filharmonii Świętokrzyskiej. W 2014 roku został odznaczony Brązowym Medalem „Zasłużony Kulturze Gloria Artis”. Jest autorem ponad stu pięćdziesięciu kompozycji – od utworów symfonicznych, przez chóralne, wokalnoinstrumentalne, kameralne, po muzykę filmową i elektroniczną. W dorobku ma również wiele instrumentacji oraz aranżacji muzyki poważnej i rozrywkowej. Jego twórczość rozbrzmiewała podczas prestiżowych festiwali (m.in. podczas Światowych Dni Muzyki w Zagrzebiu, Warszawskich Spotkań Muzycznych czy festiwali Musica Polonica Nova i Gaude Mater), w wykonaniu uznanych zespołów i solistów (m.in. Polskiej Orkiestry Radiowej, orkiestr filharmonicznych, Lwowskiej Orkiestry Kameralnej Leopold, Polskiego Chóru Kameralnego, Chóru Polskiego Radia w Krakowie, zespołu Kwartludium).

Prisma

W utworze *Prisma* (niem. Pryzmat) zależało mi na uzyskaniu efektu obserwacji otaczającego świata przez wolno obracany w dłoni szklany pryzmat, w którym obserwowane kształty ulegają nieustannym deformacjom, przywołując niekiedy bliższe lub dalsze skojarzenia z czymś poznanym w przeszłości. W przełożeniu na język muzyczny ów labirynt odkształceń prowadzi do cytatów znanych z muzyki poprzednich epok, zaś deformacji ulega linia czasu. Kompozycja *Prisma* na kwintet fortepianowy to w pewnym stopniu twórcza kontynuacja idei kompozytorskiej zawartej we wcześniejszej kompozycji *Prismatic Shapes* na orkiestrę smyczkową, nagrodzonej pierwszą nagrodą na Międzynarodowym Konkursie Kompozytorskim „Arboretum” Krzysztofa Pendereckiego.

Bartosz Kowalski-Banasewicz

ZOLTAN ALMASZI (ur. w 1975 r. we Lwowie) Ukończył Lwowską Akademię Muzyczną im. Mykoły Łyśenki w klasie kompozycji i wiolonczeli Jurija Łaniuka, później aspiranturę w Narodowej Akademii Muzycznej Ukrainy w Kijowie pod kierownictwem Jewhena Stankowycza. Jest dwukrotnym laureatem konkursu im. Sergiusza Prokofiewa (jako wiolonczelista i kompozytor), a także laureatem Nagrody im. Lewka Rewuckiego oraz Nagrody im. Borysa Latoszyńskiego. Jest autorem utworów na różne składy orkiestrowe, przede wszystkim kameralne. Utwory kompozytora wykonywane były w Szwajcarii, Francji, Polsce, Białorusi, Mołdawii,

Niemczech, USA i Kanadzie. Jest uczestnikiem wszystkich największych festiwali muzycznych w Ukrainie – „Kontrasty” we Lwowie, „Forum Muzyki Młowych” w Kijowie, „Kyiv Music Fest”, kijowskie „Muzyczne Premiery Sezonu”, „Dwa Dni i Dwie Noce” w Odessie. W 2003 roku jego septet „Życie przedłużone” zabrzmiał na Festiwalu Gaudeamus Music Week w Amsterdamie w wykonaniu moskiewskiego Zespołu Muzyki Współczesnej. W 2004 roku kompozytor otrzymał zamówienie od Europejskiego Towarzystwa Kulturalnego, w wyniku którego powstała Sonata Nr 2 na wiolonczelę i fortepian – pierwsze wykonania odbyły się w Krakowie i Amsterdamie. W 2008 roku był stypendystą programu Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego „Gaude Polonia”, w ramach którego odbywał staż kompozytorski u Aleksandra Lasonia w Akademii Muzycznej w Katowicach. W 2009 roku na zamówienie Polskiego Instytutu w Kijowie napisał utwór *A liść uniosą dalej wody rzeczne...*, wykonany następnie przez Polską Orkiestrę Sinfonia Iuventus pod dyrekcją Roman Rewakowicza podczas koncertowego

tournée w Polsce i Ukrainie. Jest autorem ponad 80 utworów na różne obsady. Aktualnie Zoltan Almaszi pracuje jako wiolonczelista w Narodowym Zespole Solistów „Kijowska Kamerata”, jest także członkiem różnych zespołów kameralnych wykonujących muzykę współczesną.

Przygody Chrysti (Krzysi)

Kiedyś skomponowałem utwór na wiolonczelę solo i zdałem sobie sprawę, że jest to najbardziej ukraińsko brzmiący utwór, jaki kiedykolwiek napisałem. Nazwałem go *Chrystia, Chrystia*. A teraz, w czasie kolejnego wielkiego, egzystencjalnego testu dla naszego narodu, w jakiś sposób wracam do tego materiału ze szczególnym niepokojem. Chcę stworzyć całą opowieść o Krzysi, po ukraińsku – Chrysti, co jest zdrobnieniem od ukraińskiego imienia Chrystyna, po polsku - Krystyna. Opowieść postmodernistyczną, ironiczną, tragiczną, przejmującą, awangardową, a jednocześnie liryczną i romantyczną. Ta historia ma pewną tradycję... Tak, Kwintet Schuberta *Pstrąg!* Idea, pomysł jest ten sam. Oczywiście sama muzyka Schuberta nie przypomina.

Zoltan Almaszi

LWOWSKI SEKSTET FORTEPIANOWY

– to zespół polsko-ukraiński, inicjatorem powstania którego i organizatorem działalności jest pochodząca ze Lwowa pianistka Natalia Rewakowicz. Zespół zainicjował swoją działalność koncertem we Lwowie w 2023 roku. Potrzeba powstania Sekstetu wynikała z chęci budowania polsko-ukraińskich mostów muzycznych. Na jego repertuar składają się utwory kompozytorów polskich – Juliusza Zarębskiego, Bartosza Kowalskiego i ukraińskich – Wasyla Barwińskiego, Zoltana Almaszi, Wiktorii Polewoji. Ciekawym przykładem może być też utwór Sergiusza Bortkiewicza – kompozytora, który wpisuje się w tradycję ukraińską i polską, a także Kwintet Tadeusza Majerskiego – kompozytora polskiego, który kontynuował swoją działalność we Lwowie także po II wojnie światowej.

Lwowski Sekstet Fortepianowy
z Romanem Rewakowiczem
i Bartoszem Kowalskim-Banasewiczem

MARTA SEMCZYSZYN

Ukończyła Lwowską Akademię Muzyczną im. M. Łysenki, jest laureatem krajowych i międzynarodowych konkursów kameralnych w kategorii kwartetu smyczkowego – współzałożycielka i skrzypek-primariusz Kwartetu Smyczkowego „Klasik-Modern”. Występowała w wielu krajach Europy – w Niemczech, Francji, Szwajcarii, Wielkiej Brytanii, Włoszech, Czechach, w Polsce, a także w Stanach Zjednoczonych. Aktualnie jest solistką orkiestry symfonicznej Lwowskiej Opery Narodowej im. S. Kruszelnickiej i Ukrainian Freedom Orchestra. Występuje również jako kameralistka.

WIKTORIA TYTARENKO

Jest absolwentką Lwowskiej Akademii Muzycznej im. M. Łysenki. Otrzymała nagrody na krajowych konkursach skrzypcowych. Współpracuje z Orkiestrą Symfoniczną Filharmonii Lwowskiej „INSO-Lviv”, orkiestrą symfoniczną „Da Capo”. Występowała w Niemczech, Szwajcarii, Holandii, Polsce, Hiszpanii, Austrii, krajach Skandynawii, a także w krajach Ameryki Łacińskiej, uczestniczyła w festiwalach m. in. Międzynarodowym Festiwalu Muzyki Współczesnej „Kontrasty”, Międzynarodowym Festiwalu „Wirtuozi”, „K&K Opernchor”, „TBT Beethoven Tage”, aktywnie występuje także jako kameralistka.

LUBOW WOJTOWYCZ

Ukończyła Lwowskie Konserwatorium Muzyczne im. M. Łysenki. Reprezentuje szkołę altową wybitnego lwowskiego profesora – altowiolisty Jurija Dałeckiego. Jest solistką orkiestry symfonicznej Lwowskiej Filharmonii Narodowej im. M. Skoryka, w której przez wiele lat była koncertmistrzem grupy altówek. Występowała w Niemczech, Francji, Szwajcarii, Holandii, Austrii, Wielkiej Brytanii, Włoszech. Współpracowała z orkiestrą symfoniczną Filharmonii Rzeszowskiej, orkiestrą kameralną „Wirtuozi Lwowa”. Prowadzi klasę altówki we Lwowskiej Akademii Muzycznej im. M. Łysenki. Występuje także jako kameralistka.

OLGA SZUTKO

Jest absolwentką Narodowej Akademii Muzycznej Ukrainy w Kijowie, studia muzyczne kontynuowała w Konserwatorium Muzycznym w Paryżu. Otrzymała nagrody na krajowych i międzynarodowych konkursach wiolonczelowych. Była koncertmistrzem grupy wiolonczel w Państwowym Zespole „Kijowscy Soliści”. W swoim dorobku ma występy w Polsce, Włoszech, Francji, Austrii i Japonii, a także płyty CD oraz nagrania dla ukraińskiego radia i telewizji. Prowadzi klasę wiolonczeli we Lwowskim Państwowym Liceum Muzycznym im. S. Kruszelnickiej. Występuje również jako kameralistka.

IWAN ŁYCHOWYD

Jest absolwentem Narodowej Akademii Muzycznej Ukrainy w Kijowie, a także laureatem krajowych i międzynarodowych konkursów muzycznych. Współpracował z wieloma ukraińskimi orkiestrami, w których występował również jako koncertmistrz grupy kontrabasów, wliczając Narodową Orkiestrę Symfoniczną Ukrainy. Obecnie jest solistą Państwowego Zespołu „Kijowscy Soliści”. Ma za sobą liczne tourné jako muzyk orkiestrowy do Chin, Japonii, USA, Kanady i krajów Europy Zachodniej. Chętnie sięga także po repertuar kameralny.

NATALIA REWAKOWICZ

Ukończyła Lwowskie Konserwatorium Muzyczne im. M. Łysienki w klasie fortepianu i organów. W 1990 roku przyjechała do Polski na stałe. Występuje jako solistka i kameralistka. Ma za sobą występy z orkiestrami symfonicznymi na Ukrainie i w Polsce. Współpracowała z Triem Forte-pianowym „Con Fuoco”. Jest animatorką działalności Lwowskiego Tria Forte-pianowego, w którego skład wchodzi muzycy ze Lwowa. W swoim dorobku ma płyty CD z muzyką Fryderyka Chopina, Wasyla Barwińskiego, Antonina Dvoraka. Uzyskała tytuł doktora sztuki w Akademii Muzycznej im. K. Lipińskiego we Wrocławiu na podstawie pracy o muzyce ukraińskiej.

Nagranie pochodzi z koncertu, który odbył się 14 maja 2024 roku w Studiu Koncertowym Polskiego Radia im. Witolda Lutosławskiego w ramach festiwalu 38. Warszawskie Spotkania Muzyczne, organizowanego przez Związek Kompozytorów Polskich.

Reżyseria dźwięku:
Julita Emanuiłow
Joanna Popowicz

Zdjęcia: Maciej Borowski
Projekt graficzny: Tadeusz Kazubek

Wydawca:
Fundacja Pro Musica Viva

Victoria Poleva

Wasył Barwiński

Bartosz Kowalski-Banasewicz

Zoltan Almaszi